V. ALEXANDRI

DISCURS

ŢINUT IN ŞEDINŢA SENATULUI

de la 10 Octomb. 1879

CU OCASIUNEA

REVISUIREI ART. 7 AL CONSTITUŢIUNEI.

Din stabilimentul pentru artele grafice
SOCECŬ, SANDER & TECLU
39. Strada Academieĭ 39.
1879

V. ALEXANDRI

DISCURS

ŢINUT IN ŞEDINŢA SENATULUI

de la 10 Octomb. 1879

CU OCASIUNEA

REVISUIREI ART. 7 AL CONSTITUŢIUNEI.

Din stabilimentul pentru artele grafice
SOCECŬ, SANDER & TECLU
39. Strada Academieĭ 39.
1879

V. ALEXANDRI.

DISCURS

ŢINUT IN ŞEDINŢA SENATULUI

de la 10 Oct. 1879

cu ocasiunea revisuireĭ Art. 7 al Constituţiuneĭ.

Domnilor Senatorĭ,

Astăḑĭ România se presintă nouă cu istoria sa în mână pentru ca noĭ să înscriem pe paginele sale saŭ *umilirea şi perderea némuluĭ nostru* saŭ *demnitatea şi salvarea luĭ*.

Situaţie tragică pentru Patria Română! Situaţie gravă pentru senatoriĭ Românĭ!

In presenţa aceşteĭ situaţiĭ, fără sémăn în analele istorice ale lumeĭ, trebue să scim a ne rădica cu inima şi cu cugetul la înălţimea datorieĭ nóstte, fără patimĭ, fără violenţă, dar cu spirit liniştit, cu patriotism luminat şi cu nobilul curagiŭ ce se cere de la ómeniĭ chiămaţĭ a decide de sórta ţěriĭ lor.

Să ne urcăm dar pe acéstă tribună conduşĭ numaĭ de glasul consciinţeĭ nóstre, şi feriţĭ de orĭ-ce simţiment de ostilitate în contra

nimĕnuĭ, nicĭ chiar în contra art. 44 din tratatul de la Berlin, nicĭ chiar în contra alianţeĭ israelite, cărora datoresce România cumpăna spăimêntătóre în care ea se găsesce astăḑĭ.

Voiŭ ḑice maĭ mult: Departe de a fi ostilĭ, să le fim óre-cum recunoscĕtorĭ, căcĭ alianţa israelită, prin dorinţa-ĭ nerăbdătóre şi nechibsuită de a obţine grabnic drepturĭ civile şi politice pentru coreligionariĭ sĕĭ, cât şi art. 44 din tratat care ne impune nouĕ, într'un mod draconic, realisarea aceleĭ dorinţe, fără a se preocupa de convenientele nóstre, ne-aŭ deschis ochiĭ asupra pericoluluĭ ce ne ameninţa şi aŭ deşteptat în noĭ instinctul conservăriĭ naţionale. Eram adormiţĭ pe patul nepăsăreĭ, pat vecin cu mormêntul! Suntem acum treziţĭ!... Să fim dar trezĭ la postul ce ne-aŭ încredinţat patria nóstră, şi să privim cu ochĭ pătrunḑĕtorĭ situaţia creată Românieĭ de Congresul de la Berlin, pentru ca, în cunoscinţă de causă şi cu mâna pe consciinţă, să luăm o otărire fermă, justă, leală şi demnă.

Ce vedem aḑĭ pe scena acesteĭ părţĭ de lume ce se numesce România?

Vedem un popor blând, generos, ospitaliar, inteligent, iubitor de progres, apt a se asimila cu naţiile cele maĭ civilisate, tolerant în materie de religie; un popor care în timp de maĭ mulţĭ secolĭ de restrişte, de lupte crâncene a sciut, prin o politică dibace şi prin vitejia luĭ, să'şi păstreze naţionalitatea, şi să'şĭ scape moşia de poftele nesăţióse ale puternicilor sĕĭ vecinĭ; un popor care, într'un numĕr mic de anĭ, a operat cu linişte în sînul ţĕriĭ sale reforme sociale de acele care la alte naţiĭ aŭ pus sutimĭ de anĭ ca să se introducă prin torente de sânge; un popor care s'a afirmat în ochiĭ lumeĭ şi prin calităţiie spirituluĭ, şi prin calităţile inimeĭ, şi prin desvoltarea intelectuală şi prin bărbăţia sufletuluĭ; poporul român! stăpân pe o ţéră frumósă, mănósă şi menită prin posiţia eĭ de a fi pridvorul templuluĭ civilisaţieĭ moderne la marginea Orientuluĭ încă barbar.

Acest popor a avut din vechime şi pênĕ în ḑilele nóstre sórta cea maĭ stranie, cea maĭ periculósă pentru existenţa sa naţională, fiind o colonie latină perdută întze alte marĭ ginte de sânge străin. Vecinic el s'a găsit faciă cu un noŭ duşman, cu o nouă amenintare!... Când cu sĕlbaticele horde de la Nord, când cu torentul

Asiatic ce a inundat o parte din Europa orientală, când cu nenumĕratele încercărĭ de cotropirĭ ale vecinilor luĭ, Tătarĭ, Ungurĭ, Polonĭ, etc., când cu otrava corosivă şi demoralisătóre a Fanarioţilor, când cu braţul apăsător al protectoratuluĭ rusesc, şi câte alte calamităţĭ isvorite din întru şi din afară.... Şi bietul vultur românesc, prins în lupte gigantice şi seculare, de şi a perdut douĕ pene scumpe din aripele luĭ, una peste Carpatĭ şi alta peste Prut, a eşit învingĕtor a releĭ sórte ce l'a persecutat, cu inima întrégă, cu capul téfăr!... In fine el a dat pept cu Turcul care'l ţinea în vasalitate de 400 de anĭ, şi-a recâştigat independinţa vitejesce, atrăgându'şĭ laudele Europeĭ, şi când sermanul se credea scuturat de greutatea nenorocirilor, când se credea intrat într'o viaţă scutită de grijĭ şi de lupte, iată că se găsesce faciă cu o nouă amenințare, faciă cu o nouă cumpănă, faciă cu năvălirea Israelită!... Şi ce 'ĭ maĭ îngrijitor pentru el, faciă cu un verdict europén, un verdict ce pune în pericol viitorul luĭ, naţionalitatea luĭ, şi chiar avutul sĕŭ strămoşesc, moşia luĭ!

Ce este acéstă nouă cumpănă? Ce este acéstă nouă năvălire? Cine sunt năvălitoriĭ, de unde vinŭ, ce vreaŭ? Şi cine este noul Moisi care 'ĭ conduce la noul pămênt al făgăduinţeĭ, aşeḑat astă-dată pe malurile Dunăreĭ?

Ce sunt năvălitoriĭ? Sunt un popor activ, inteligent, neobosit întru îndeplinirea misiuneĭ sale; sunt adepţiĭ celuĭ maĭ orb fanatism religios; ceĭ maĭ esclusiviştĭ din toţĭ locuitoriĭ pămêntuluĭ, ceĭ maĭ neasimilabilĭ cu cele-alte popóre ale lumeĭ!... Credincioşĭ pênĕ la mórte religieĭ lor; şefiĭ lor sunt Rabiniĭ care edictéză legĭ speciale pentru eĭ; patria lor e Talmudul! Puterea lor e nemĕsurată căcĭ se rézămă şi se întemeiază pe douĕ alte puterĭ: franmaşoneria religiósă şi aurul!

De unde vin aceştĭ năvălitorĭ? Judecând după numĕrul spăimântător ce curge necontenit pe tóte frontierele ţĕreĭ, pe tóte potecile munţilor, peste plaiurĭ şi peste ape, ar crede cine-va că eĭ fug alungaţĭ de biciul persecuţieĭ, căcĭ năvălirea lor presintă spectacolul emigraţiilor din secoliĭ trecuţĭ... însă nu!... Eĭ vin în cea maĭ mare parte din Imperiul Austrieĭ, unde Evreiĭ se bucură de protecţia legilor, şi unde aŭ căpătat chiar drepturĭ civile şi politice. Eĭ vin şi din Rusia care le-aŭ acordat dreptul de a deveni proprietarĭ....

Fug dar de bine!... Pentru ce?... Aicĭ e misterul care trebue să ne pue pe gândurĭ

Ce vreaŭ eĭ la noĭ?... O posiţie socială maĭ avantagiósă?... Nu, căcĭ după plângerile lor, aicĭ este ţéra persecuţiuneĭ.... O patrie? Nu! căcĭ patria lor este Talmudul; în el cred, în el vieţuesc, în el mor...! Şi acest fanatism secular face tăria lor, căcĭ el 'ĭ opresce de a se asimila cu cele-l-alte popóre şi de a se contopi în ele; 'ĭ mănţine ca o naţie străină între cele-l-alte naţiĭ, ca un Stat în Stat.—Eĭ caută dar aicea nu o posiţie socială, nu o patrie dar o proprietate lesne de dobêndit, eftină de cumpĕrat; o proprietate pe care să o pótă trece către orĭ-cine altul când acéstă transacţie comercială ar cuveni intereselor lor; o proprietate care prin posiţia eĭ să presinte avantajul de a fi ca o tarabă deschisă pe pragul ce desparte Orientul de Occident. Găsindu-se înecaţĭ între miliónele de locuitorĭ aĭ marelor ţĕrĭ Europene, eĭ vréŭ la rêndul lor să înece pe un popor mic, şi, prin ajutorul capitalurilor ce posedă, să devie proprietarĭ aĭ pămêntuluĭ aceluĭ popor, iar din vechiĭ stăpânĭ aĭ ţĕriĭ să facă nisce iloţĭ, precum sunt astăḑĭ ţĕraniĭ din Galiţia şi din o parte a Bucovineĭ.

Iată cum se esplică acéstă modernă.... nu ḑic cruciadă, termenul nefiind potrivit cu judaismul... voiŭ ḑice dar: acéstă *modernă judaidă*.

Ţéra e frumósă, îmbelşugată; ea are oraşe marĭ, drumurĭ de fer, şosele, instituţiĭ desvoltate, şi un popor cam neprevĕḑĕtor ca tóte popórele de viţă latină... Ce 'ĭ maĭ uşor de cât a se substitui locuitorilor acesteĭ ţĕrĭ, şi de a face din ţéra întrégă o proprietate Israelită?

Dacă este acésta planul năvălitorîlor de astăḑĭ, precum tot ne induce a o crede, el probéză âncă o dată spiritul întreprinḑĕtor al neamuluĭ israelit, şi departe de aĭ merita un blam, el e de natură a 'ĭ atrage lauda şi admirarea ómenilor practicĭ.

Blamul s'ar cuveni nouĕ, Românilor, dacă prin nepăsarea nóstră, saŭ prin aplicarea unor fatale şi absurde teoriĭ umanitare, am da înşine o mână de ajutor la îndeplinirea acestuĭ plan. Blamul ar cădea pe capul nostru, dacă înşelaţĭ de acele teoriĭ înţelese pe dos, saŭ dominaţĭ de o spaimă imaginară, sub influenţa unor ameninţărĭ imaginate, am uita că patria română este un deposit sacru încredinţat

noă de părinţiĭ noştriĭ pentru ca să 'l transmitem întreg şi nepătat la copiĭ noştriĭ....

Cine este noul Moisi care conduce poporul luĭ Israel către o nouă Palestină? Cine? O adunare de ómenĭ eminenţĭ, iubitorĭ de neamul lor; puternicĭ prin legăturile lor sociale în lumea politică, şi maĭ puternicĭ âncă prin agentul producător de minunĭ, prin aurul posedat de bancheriĭ israeliţĭ, prinţiĭ financeĭ, după cum 'ĭ numesc cu măgulire unele gazete francese... Alianţa israilită!!

Alianţa israilită!... Nume misterios dar rĕsunător şi lugubru ca şi numele de Nihilism. Toţĭ vorbesc cu o mirare cam îngrijită de aceste douĕ firme rĕsărite de o dată în ochiĭ lumiĭ, dar nime nu póte mĕsura întinderea aspirărilor acelor puterĭ oculte.

Alianţa israilită! Admirabilă şi colosală asociatie! Voinţa eĭ este voinţa întreguluĭ neam judaic. Poruncile eĭ sunt legĭ nediscutabile! Un gest al eĭ, şi sute de miĭ de ómenĭ 'şĭ părăsesc căminul strămoşesc ca să se înregimenteze în tăcere sub drapelul negru al năvălireĭ; sute de miĭ, cu cea maĭ deplină abnegaţie, se îndrumézā pe calea tristé a emigraţieĭ... Insă alianţa, noul Moisi, le arată viitorul *aurit*, şi eĭ merg înainte ca valurĭ inundătóre a torentelor.

In presenţa unuĭ asemenea fapt de energică părtinire, cum dar noĭ Româniĭ să nu ne îngrijim, şi să nu ne întrebăm ce vrea alianţa israilită la noĭ?

Ea vrea şi vrea să ridice seminţia judaică de la cădere; vrea să dea o proprietate mare celor maĭ săracĭ şi maĭ neluminaţĭ din neamul eĭ; vrea pentru scopurĭ ulterióre să rădice Evreiĭ pe aceiaşĭ tréptă cu Româniĭ în România, şi aŭ reuşit a interesa pe Europa civilisată la realisarea acestuĭ vis frumos, acestuĭ plan dibaciŭ, acesteĭ ambiţiĭ demnă de ómenĭ care compun alianţa israilită.

Acum să esaminăm pe ce se întemeiază alianţa israilită ca să reclame pentru numeroşiĭ sĕĭ coreligionarĭ drepturĭ de cetăţenĭ în România? Care sunt serviciile făcute ţĕriĭ de către comunitatea judaică? Adus'aŭ ea vre-o-dată ajutorul eĭ bănesc la nevoile Românilor fără a căta în acel ajutor un profit usurar? Unitus'aŭ cu sufletul la durerile ţĕriĭ? Impărtăşit'aŭ bucuria eĭ în ḑilele de triumf? Nu!.... Regret de a constata că Evreiĭ din Moldova, afară de fórte puţine escepţiĭ, s'aŭ arĕtat vecinic nepăsătorĭ de sórta Românieĭ, ba pot ḑice chiar ostilĭ propăşireĭ nóstre naţionale. Unirea princi-

patelor a fost pentru eĭ un doliŭ!... Independința română o ingrijire, și lupta Românilor pentru acea independență un motiv de a scumpi baniĭ, de a cresce camăta și de a specula asupra miserieĭ obștești. De la 1842, când a început năvălirea evreéscă, s'aŭ crescut camăta și aŭ produs ruină proprietățĭ maĭ.

Fondat-aŭ la noĭ evreiĭ institute de folos public? Nu! Gânditu-s'aŭ măcar așa numițiĭ prințĭ aĭ financeĭ din străinĕtate ca să întrebuințeze influența lor pe lângă puterniciĭ diplomațĭ aĭ ḑileĭ, în favórea acesteĭ țĕrĭ române pe care o priviaŭ ca o viitóre proprietate al neamului evreesc.

Nicĭ una de acestea! Singurul israilit care a încercat la noĭ o întreprindere ḑisă de folos public, este vestitul Dr. Strusberg, și astă-ḑĭ cunóscem cât folos personal a tras el din construirea drumuluĭ sĕŭ de fer, unic în felul sĕŭ pe facia pămêntuluĭ, și tot o-dată câtă pagubă aŭ suferit și suferă încă țéra! Ea plătesce scump încrederea ce a avut într'unul din ceĭ maĭ celebri personagĭ din aristocrația israilită.

Incă o-dată dar să ne întrebăm prin ce manopere alianța a reușit a interesa Europa la sórta unuĭ neam cu totul străin de neamul nostru, și care nu se póte recomanda simpatieĭ europene prin nicĭ un act meritoriŭ săvêrșit la noĭ?

Tóte acele manopere se reduc la una și singură, însă cea maĭ eficace, la influența calomnieĭ!

«Calomniez, il en reste toujours quelque chose — ḑice Beaumarchais prin gura luĭ Figaro.»

Tactica întrebuințată a fost de a arăta Europeĭ pe nenorocițiĭ evreĭ ca pe nisce interesante victime al inchizițieĭ române pentru causă de religie, iar pe poporul român a 'l zugrăvi cu culorile cele maĭ înfiorătóre de netoleranță, de fanatism, de barbarie; ast-fel ca să descepte mila Europeĭ pentru evreĭ și indignarea eĭ contra Românilor.

Și în adevĕr, D-lor senatorĭ, ațĭ observat cum de vre-o câțĭ-va anĭ foile din străinĕtate devotate evreilor, aŭ devenit instrumente órbe a campanieĭ clevetitóre întreprinsă în contra Românilor. Ori-ce calificârĭ injurióse, scóse din vocabularul trivialitățeĭ, ne-aŭ fost aruncate cu sumeție de unele jurnale din Viena, din Pesta și chiar

din Paris. Am fost trataţĭ de sĕlbaticĭ, de barbarĭ, chiar şi de Iaşĭ în ajunul lupteĭ nóstre pentru independinţă.

Cel maĭ neînsemnat incident atingĕtor de un evreŭ, a fost esploatat în defavórea nóstră şi presentat în străinĕtate cu proporţiĭ marĭ, pentru ca să dispue opinia publică în contră-ne; şi *nota-bene:* aice se vădesce perfidiă, tóte faptele Românilor restâlmăcite, exagerate, aŭ fost atribuite unuĭ spirit de netoleranţă religiósă ce n'a esistat nicĭ o-dată la noĭ.

De esemplu: un cârciumar jidov, dovedit de înşelător, de falsificator, era depărtat de pe moşia unde 'şĭ esercita traficul? Foile străine strigaŭ: persecuţie religiósă!

Orĭ-ce mĕsură administrativă luată de guvern pentru ordinea şi moralitatea publică: Persecutie religiósă!

Orĭ-ce lege apărătóre intereselor particularilor, votate de Corpurile Legislative: Persecuţie religiósă!

Tot funcţionarul, primar, comisar de poliţie, sub-prefect, prefect, procuror, judecător: agenţĭ aĭ persecuţieĭ religióse!

Chiar miniştriĭ aŭ fost declaraţĭ de şefiĭ uneĭ armate biurocratice, organisată special nu atât pentru guvernarea ţĕreĭ cât pentru menirea de persecuţie religiósă!

Dar maĭ mult!... Un evreŭ fanatic, se întroduce într'o biserică crestină, fură sculele sfinte şi le aruncă într'un loc spurcat. Pretutindenea, aiurea, chiar în ţările cele maĭ civilisate, acel profanator ar fi fost rupt în bucăţĭ de poporul indignat. La noĭ, furul sacrilegiŭ scapă teafăr, şi pentru că este dat sub-judecată: persecuţie religiósă!

Maĭ de-ună-ḑĭ în miḑlocul Iaşuluĭ, ḑioa méză-mare, cu ocasia înmormentăreĭ unuĭ rabin, evreiĭ aŭ dat probe de cel maĭ sĕlbatic fanatism, insultând crestiniĭ ce întâlneaŭ, şi maltratând femeile lor... şi însă poporul Român aŭ stat liniştit... Nicĭ un evreŭ n'aŭ fost atins... Cine însă să plânge de persecuţie? Tot evreul!

S'aŭ făcut legĭ restrictive spre a feri pe locuitorul sătean de esploatarea evreilor debitătorĭ de bĕuturĭ spirtóse, şi cu acéstă ocasie, s'aŭ depărtat de prin unele sate câţĭ-va cârciumarĭ ce făceaŭ traficul cel maĭ nelegal, şi eraŭ chiar gazde de tâlharĭ... Ţipete, răcnete, protestărĭ în foile evreescĭ; persecuţie religiósă! căcĭ religia a ajuns a fi târîtă şi prin cârciumĭ ca un bun instrument de clevetire...

Şi însă, cu tótă asprimea legilor restrictive, priviţĭ: tóte debitele de bĕuturĭ spirtóse şi de tutun sunt în mâna evreilor... Probă de persecuţie religiósă!

Ţeara e plină de sinagoge unde evreiĭ se bucură de libertatea cultuluĭ lor... Probă de persecuţie religiósă.

Evreiĭ se bucură de libera circulare, de libera aşeḑare în lungul şi în latul ţĕreĭ. Eĭ fac comerciŭ fără impedicare, chiar comerciurĭ ilicite!.. aŭ întrunirĭ publice fără control, fondéză gazete în care useză de libertatea preseĭ până la licenţă, măniând cu impunitate arma batjocoreĭ în contra Românilor şi a Parlamentelor nóstre. Probă de persecuţie religiósă.

Ce se maĭ spun?... 'Mĭ ar trebui ḑile întregĭ ca să înşir aci închipuitele probe de persecuţie religiósă, prin care alianţa israelită aŭ căutat a depinge némul Român ca un neam netolerant, barbar, bun de şters dupe facia pămêntuluĭ.

Iată însă un document de o mare însemnătate care se găsesce în dosarele congresuluĭ de la Berlin, un pasagiŭ din rechisitorul presentat aceluĭ congres de alianţa israelită, rechisitor care negreşit a servit de bază prescripţiilor ce ne privesc în tratatul încheiat în capitala Germanieĭ.

Veţĭ vedea până unde a mers lipsa de lealitate, îndrăsnéla calomnieĭ şi ura israelită în contra nóstră.

Ascultaţĭ: «In Romania situaţia israeliţilor, **fórte numeroşĭ**, este «încă grozavă! De douĭ anĭ eĭ sunt jertfa celeĭ maĭ crude perse«cuţiĭ... Maĭ în fie-care an Europa este uimită la povestirea rescó«lelor, uciderilor, prăḑilor şi isgonirilor,.. *en mase*, de care evreiĭ «sunt victime.»

Auḑiţĭ, D-lor senatorĭ? *Rĕscóle, uciderĭ, prăḑĭ!..* Ar crede cineva că aude vorbind de Maroco, saŭ de Spania pe timpul luĭ Torquemada... Alianţa a găsit *de bonne guèrre* a pune pe séma Romaniei de astă-ḑĭ cruḑimele suferite aiurea de evreĭ în secoliĭ trecuţĭ prin ţările cele maĭ civilisate.

Dar să citim maĭ departe: «La aceste violenţe s'a adăogat... «*en masse* persecuţia legală cu un şir de legĭ ce esclud pe jidanĭ «de la tóte întrebuinţările, de la tóte carierele liberale, de la tóte «funcţiunile publice, şi de la numerósele ramurĭ comerciale, împie-

«decând până și *esercițiul cultuluĭ religios*, și cătând prin tóte «miḑlócele putincióse *a 'ĭ reduce* la *miserie* și a 'ĭ *degrada*.»

Ațĭ auḑit? Noĭ împedecăm esercițiul cultuluĭ religios, șl cu tóte aceste țara 'ĭ plină de sinagoge!.. Noĭ 'ĭ reducem la miserie, și cu tóte acestea comerciul întreg și industria, și avutul monetar sunt în mânele lor!. Noĭ 'ĭ degradăm, când se degradă eĭ însușĭ prin fanatismul lor, și prin degradatórele lor năravurĭ. Cum găsițĭ veracitatea acusărilor, și ce nume se cuvine procedeuluĭ israelit?

Maĭ departe: «In zadar Puterile garante, reḑemându-se pe articolu 46 din Convenția de la Paris care acordă *israeliților drepturĭ civile cel puțin*, reclamaŭ în contra acesteĭ politicĭ funeste și barbare... România a rĕmas fără milă pentru israelițĭ... etc. etc.»

Auḑițĭ cum evreiĭ ne înjură, cum ne califică de barbarĭ chiar într'un act oficial menit a fi supus sub ochiĭ Congresuluĭ.

Iată prevederile aceleĭ Convențiunĭ din 19 August 1858, prevederĭ pe carĭ noĭ ne-am fi abținut de a le esecuta:

«Art. 46. Moldovenil și Valahiĭ, de tóte riturile crescine se vor «bucura de-o-potrică de drepturĭ politice. Aceste drepturĭ *se vor* «*putea* acorda și altor culte prin disposițiĭ legislative, etc. etc.»

Se vor puteà acorda nu vrea să ḑică se vor acorda; nu are un înțeles obligatoriŭ pentru Românĭ. Cu tóte aceste asemenea disposițiĭ legislative s'aŭ înscris în codul civil din 1864. Care evreŭ însă a voit să profite de ele? Nicĭ unul!...

Pentru ce? Pentru că evreiĭ, afară de un prea mic numĕr, nu țin la naționalisarea română, nu țin la drepturĭ politice; eĭ țin numaĭ la drepturĭ civile, adică la dreptul de a cumpĕra pămênturĭ, remănênd tot sub sujețiunea streină. Eĭ țin la ștergerea art. 7 din Constituțiune, pentru ca o dată pușĭ pe aceiașĭ linie cu cei-alțĭ străinĭ din țéră, să profite de dreptul de a deveni proprietarĭ de imobile rurale, și să ajungă ast-fel la scopul lor de a deveni stăpâniĭ acesteĭ țĕrĭ.

Iată, D-lor, cum Alianța a esploatat cu profit câmpul murdar al calomnieĭ, și Europa, indusă în eróre a creḑut'o, dar! a creḑut'o Europa luminată!...

Noĭ am despredțuit aceste clevetirĭ ḑilnice rĕspândite prin foĭle de publicitate; am comis greșéla de a nu ne apăra la timp dinaintea opinieĭ publice, și de a rĕspuude la nisce acusări falșe ce

ascundeaŭ un scop perfid, arătând la rândul nostru adevĕrul. Şi acest adevĕr este că nu noĭ Româniĭ suntem persecutoriĭ, ci noĭ suntem persecutaţĭ; nu noĭ comitem crima persecuţieĭ religiósă în contra evreilor, ci evreiĭ comit crima uneĭ persecuţiĭ complexe în contra nóstră, persecuţie şi religiósă şi economică şi naţională.

Am neglijat de a desfăşura în ochiĭ Europeĭ tabloul îngrózitor al năvălireĭ sistematice şi demoralisătóre a evreilor, uniĭ isgoniţĭ din Austria şi din Rusia, pentru purtările lor nelegale, şi ceĭ mai mulţĭ trămişĭ la noĭ din ordinul Alianţeĭ israelite. Am neglijat de a pune în privirea lumeĭ lungul isvod de locuitorĭ aduşĭ la sapă de lemn, şi de familiĭ o dată avute şi astădĭ cădute în sărăcie, prin unélta infamă a usureĭ şi prin hrăpirea nesăţiósă a evreuluĭ ce esploatéză maĭ cu seamă Moldova. Am negligeat de a publica în foile europene durerosul şi înspăimântătorul martirolog a nenorociţilor Românĭ otrăviţĭ de evreĭ prin bĕuturĭ falsificate.

Spirtul, *apa de foc,* vărsat de Americanĭ în gura sĕlbaticilor a contribuit a distruge maĭ mult poporaţia indigenă de cât armele de foc. Rachiul otrăvit vîndut de evreĭ prin satele nóstre are aceiaşĭ ţintă şi produce acelaşĭ efect. Demoralisarea, secarea puterilor, tâmpirea şi mórtea!

Acesta este adevĕrul adevĕrat! iar nu câte-va incidente isolate şi fórte rarĭ carĭ sunt de domeniul poliţieĭ corecţionale şi pe care Alianţa israelită le grupéză cu multă dibăcie peutru ca să compue din ele un tabloŭ de persecuţie religiósă.

Privéscă Europa nepărtinitóre starea prosperă a celor ce se dic persecutaţĭ de noĭ, în comparaţie cu starea de quasi-miserie acelor ce sunt acusaţĭ de a fi persecutorĭ, şi declare în consciinţă din care parte este persecuţie?

Esplice Europa învăţată acest fenomen unic şi straniŭ în istoria omenireĭ: Cum persecutatul se bucură de tóte libertăţile religióse şi comerciale, cum póte el circula şi a se aşeda unde'ĭ place? Cum póte clădi burgurĭ şi ridica sinagoge, şi fonda jurnale, şi avea întrunirĭ publice fără nicĭ o împedicare, fără nicĭ un control din partea guvernuluĭ? Şi cum pe de altă parte persecutatorul să fie supus la tóte sarcinile Statuluĭ, să fie esploatat până la măduvă de cel pretins persecutat, şi în loc să prospere, să se îmbogăţéscă în paguba persecutatuluĭ, din contra, el stăpân în ţéra luĭ, să scadă, să

ajungă la marginea miserieĭ şi în fine să tindă a dispare sub valurile năvălitóre acelor persecutaţĭ de el.

Fac apel la Europa luminată, fac apel chiar la aceĭ israeliţĭ cărora simţul de echitate şi de lealitate nu le este străin, să declare din care parte este persecuţie.

Dar se va găsi póte un filantrop, om de Stat, economist politic care ar dice că persecutorul român e leneş, şi persecutatul evreŭ e harnic; că românul trebue să dea pas evreuluĭ, fiind unul inert şi cel-alt activ. La acéstă stranie aserţiune, voiŭ rĕspunde aceluĭ economist-politic atât de aspru în privinţa românuluĭ, şi atât de generos în privirea evreuluĭ, 'ĭ voiŭ rĕspunde invitându'l să'şĭ arunce ochiĭ pe câmpiele ţăreĭ şi să vadă cine muncesce sub arşiţa sóreluĭ în lunile de vară? Cine cu sudórea luĭ scóte róda pămêntuluĭ pentru ca economistul-politic să aibă cu ce trăi în lux, şi pentru ca evreul persecutat să aibă ce esploata fără muncă?

Românul e leneş? Dar!... El e leneş la câsciguri ilicite, şi acéstă lene 'l onoréză, căcĭ e o calitate, o probă de consciinţă.

In fine esplice Europa luminată un alt fenomen: Cum se face ca evreiĭ din ţĕrile în eare se bucură de tóte drepturile cetăţenescĭ, fug de acele ţĕrĭ, se lépădă de acele drepturĭ, şi vin cu sutele de miĭ să se arunce în ghiarele persecuţieĭ române? Cum se face că în timp de 20 de anĭ numĕrul acelor nenorociţĭ persecutaţĭ a crescut de la 80,000 pênĕ peste 400,000?

Iată un tabloŭ îngrozitor de crescerea numĕruluĭ acesteĭ populaţiunĭ năvălitóre.

Recensemêntul din 1859 arată pentru populaţiunea Românieĭ următórele cifre:

4,299,000 crestinĭ . . . . Populaţiune totală 4,434,000 suflete.
135,000 jidanĭ.

Mişcarea populaţiuneĭ, adică sporirea prin escesul nascerilor asupra morţilor, după documentele statistice, ne dă pênĕ la 1872, următórele cifre:

4,586,500 cresciniĭ . . . . Populaţiune totală în 1872: 4,846,500 suflete.
260,000 jidanĭ.

Pe basa aceleiaşĭ cresceri, populaţiunea pentru sfîrşitul anuluĭ 1879, se póte admite ast-fel:

4,759,500 cresciniĭ . . . . Populaţiune totală în 1879 : 5,095,300 suflete.
335,800 jidanĭ.

Cifra de 335,800 jidanĭ, în 1879, este prea mică: 1. pentru că punctul de plecare adică, recensămêntul din 1879 este greşit în maĭ puţin; al 2-lea pentru că nimic nu este maĭ greŭ de cât înregistrarea esactă a nascerilor şi morţilor la evreĭ (maĭ ales de la 1859 pênĕ la 1870); şi al 3-lea pentru că în acea cifră nu se coprinde escesul imigraţiuneĭ evreescĭ, asupra emigraţiuneĭ, în intervalul de la 1872 — 1879. Aşa fiind, cifra în genere admisă de 400,000 evreĭ astădĭ în fiinţă, se póte privi ca adevĕrată şi maĭ de grabă ca un minimum.

Din cifrele maĭ sus espuse resultă că, pe când populaţiunea crestină în 20 anĭ, de la 1859—1879 a sporit cu 470,000 suflete, adică cu a 9-a parte, populaţiunea evreéscă în acelaş interval a crescut cu 200,800 suflete, adică cu de 2 şi jumĕtate orĭ, întréga populaţiune evreéscă!!

D. Moseau de Ionnes, arată tabloul următor:

Svedia şi Norvegia, 450 jidanĭ, adică 1 la 7,500 locuitorĭ.
Anglia, 12,000 jidanĭ, adică 1 la 1,750 locuitorĭ;
Elveţia, 1,970 jidanĭ, adică 1 la 1,100 locuitorĭ;
Prusia, 135,000 jidanĭ, adică 1 la 800 locuitorĭ;
Francia, 60,000 jidanĭ, adică 1 la 600 locuitorĭ;
Italia, 38,000 jidanĭ, adică 1 la 500 locuitorĭ;
Danemarca, 6,000 jidanĭ, adică 1 la 330 locuitorĭ;
Grecia, 7,000 jidanĭ, adică 1 la 140 locuitorĭ;
Germania, 150,000 jidanĭ, adică 1 la 90 locuitorĭ;
Belgia şi Olanda, 80,000 jidanĭ, adică 1 la 72 locuitorĭ;
Austria, 453,000 jidanĭ, adică 1 la 60 locuitorĭ;
Rusia, 658,000 jidanĭ, adică 1 la 58 locuitorĭ;
Turcia, 380,000 jidanĭ, adică 1 la 26 locuitorĭ.

Noĭ putem adaoga:

România, 400,000 jidanĭ, adică 1 la 13 locuitorĭ.

Prin urmare, România are relativ o populaţiune evreéscă de 2 orĭ maĭ mare de cât Statul din Europa care conţine relativ maĭ mulţĭ jidanĭ, adică de cât Turcia, şi de 600 de orĭ maĭ mare de cât Svedia, care conţine cea maĭ mică populaţie evreésca

Luând numaĭ Statele cu cele maĭ marĭ cifre absolute de evreĭ, vedem că în:

Rusia, jidaniĭ constituă a 110-a parte din populaţia totală;
Austria, jidaniĭ constituă a 79-a parte din populaţia totală;
Germania, jidaniĭ constituă a 144-a parte din populaţia totală;
Belgia, jidaniĭ constituă a 112-a parte din populaţia totală;
Francia, jidaniĭ constituă a 600-a parte din populaţia totală;
Italia, jidaniĭ constituă a 700-a parte din populaţia totală;
România, jidaniĭ constituă a **13-a** parte!

Mare atragere are pentru nearnul israelit acéstă persecuţie!.. Mare, dulce ĭ se vede, de vreme ce toţĭ alérgă la dênsa ca la un gheşeft plin de marĭ folóse.

Bine-voiască dar Europa a înţelege odată pentru tot-d'a-una că precum în secoliĭ trecuţĭ evreiĭ persecutaţĭ pentru causa de religie în Francia, Englitera, Germania, Italia, Spania şi Portugalia, găséŭ un adăpost în ţéra Română, tot asemenea şi în ḑilele nóstre evreiĭ nepersecutaţĭ astăḑĭ în acele ţĕrĭ civilisate, alérgă iar la noĭ, şi astă dată cu sutele de miĭ...... însă nu pentru ca să fie persecutaţĭ de Românĭ, dar pentru ca să aibă şi eĭ la rîndul lor pe lume rolul de persecutorĭ şi să persecute pe aceĭ ce le daŭ ospitalitate..... Cifrele aŭ o elocuenţă neînvinsă!

Incă o-dată, iată adevĕrul! Şi însă Europa a creḑut şi crede din contra, atât de dibaciŭ a fost surprinsă confienţa sa, atât a fost de activ, de influent, de neîmpăcat, de victorios, sistemul clevetireĭ aplicat în contra nóstră de Alianţa israelită!

Aicĭ stăm şi ne întrebăm cu mirare: cum nisce ómenĭ atât de eminenţĭ ca aceĭ ce compun comitetul Alianţeĭ israelite, s'aŭ înjosit a se servi de o armă atât de degrădătóre? Căcĭ nimic nu'ĭ maĭ infamant pe lume ca rolul de calomniator.... şi ne place a crede că însuşĭ aceĭ ómenĭ aŭ fost induşĭ în eróre de către nisce fanaticĭ şi de rea credinţă corespondenţĭ din ţéră. Ast-fel, pe baza raporturilor mincinóse ce primiaŭ, aŭ indus şi eĭ în eróre pe supremiĭ legislatorĭ aĭ Congresuluĭ de la Berlin.

Prin urmare, România este astăḑĭ victima uneĭ erorĭ isvorîtă dintr'uă infamă calomnie

Ce efect a avut asupra sórteĭ nóstre acea eróre? Un efect desastros, inic, umilitor şi stigmatisător pentru naţia Română!

Europa indignată de tabloul atâtor cruḑimĭ, atâtor nelegiuirĭ, atâtor pretinse acte de barbarie comise de noĭ asupra nenorociţilor

evreĭ ne-a condamnat fără a ne asculta. Europa, convinsă că suntem un popor netolerant, fanatic, barbar şi persecutor, ne-a pus pe acelaş rând cu sĕlbaticiĭ din Africa, aŭ găsit că facem pată în secolul XIX, în acest secol de lumină, şi că merităm o penalitate. Europa decĭ a decis a nu recunósce independenţa nóstră, pênĕ maĭ ântêiŭ nu vom pune capĕt barbarieĭ nóstre, pênĕ nu vom înceta de a schingiui pe evreĭ, pênĕ ce în fine nu vom acorda acestora drepturĭ civile şi politice.

Iată situaţia esactă în care ne aflăm: un popor acusat, condemnat fără judecată în presenţa altuĭ popor calomniator şi năvălitor!

Indignarea Europeĭ a fost atât de mare, în cât nu 'ĭ a permis de a lua în consideraţie:

1. Că independenţa nóstră ne-am recâştigat'o înşine cu arma în mână, cu preţul sângeluĭ nostru: că independenţa nóstră este un fapt desăvêrşit — un *fait accompli* — şi recunoscut de mariĭ Atleţĭ aĭ ultimuluĭ rĕsboiŭ; de împĕratul Alexandru şi de Sultanul, fostul nostru suzeran; că independenţa nóstră nu ne-a fost acordată de pomană de către alţiĭ, dar că acea gloriósă pomană ne-am făcut'o noĭ înşine prin vrednicia nóstră.

2. Că în calitate de beligeranţĭ învingĕtorĭ... nu învinşĭ... am meritat a fi scutiţĭ de orĭ-ce condiţiĭ umilitóre într'un tratat de pace încheiat în urma rĕsboiuluĭ la care am luat o parte gloriósă.

3. Că tratatul de la San-Stephano, care-le nu a fost abrogat în întregul sĕŭ, proclamase independenţa nóstră.

4. Că dreptul internaţional positiv nu obligă pe o naţie care n'a fost representată la un Congres, a se supune obligaţiilor impuse eĭ de acel Congres, atuncĭ maĭ cu sémă când ea este învingĕtóre iar nu învinsă.

Meşter prestidigitator a fost dar Alianţa israelită dacă a reuşit a introduce prin surprindere în tratatul de la Berlin o cestiune cu totul străină rĕsboiuluĭ oriental, cestiunea israelită, şi tot prin surprindere ţintesce a se resolva acéstă cestiune în Parlamentele Române.

Elocuent advocat a fost Alianţa israelită daca aţâţând indignarea Europeĭ în contra nóstră, a aprins'o în aşa grad incât Europa să ne condamne pe noĭ Româniĭ a plăti pacea Orientuluĭ cu o bucată din pămêntul nostru, cu Basarabia; să ne condamne tot-o-

dată a plăti recunóscerea independenţeĭ nóstre cu sacrificarea dreptuluĭ nostru suveran de legiferare; să ne condamne în fine a da drepturĭ la sute de miĭ de străinĭ isgoniţĭ de aiurea, adăpostiţĭ între noĭ ca duşmanĭ făţarnicĭ.

Europa avea alte cestiunĭ de regulat în Congres, cestiunĭ mult maĭ importante pentru ea, precum de exemplu, aceea a interdicţieĭ înscrisă în Constituţia nóstră în privirea colonisăreĭ cu némurĭ străine (art. 3). Cum s'ar putea împăca dar ştergerea art. 7 cu menţinerea art. 3, când cel d'ântêiŭ impune colonisarea evreéscă, şi cel d'al doilea opresce orĭ-ce colonisare. Să aibă evreiĭ maĭ multe avantage de cât Franceziĭ, Germaniĭ, Italieniĭ? etc.

In zadar marele cancelar al imperiuluĭ Rusesc, prinţul Gorceakof, cel maĭ autorisat a spune adevĕrul în chestia israelită, în zadar s'aŭ ridicat în contra prescripţiilor din art. 44, arĕtând marea deosebire ce esistă între evreiĭ occidentalĭ şi aceĭ din orient, declarând chiar, că aceştia sunt un pericol pentrn popórele de dincóce de Carpaţĭ, glasul sĕŭ n'a fost ascultat, căcĭ trebuia să fim noĭ pedepsiţĭ pentru fără de legile nóstre de popor barbar, netolerant şi persecutor!

De acolo aŭ isvorît art. 44!

Şi iată-ne dar stigmatisaţĭ în ochiĭ lumeĭ pe temeiul unor simple calomniĭ!

Stigmatisaţĭ! Căcĭ art. 44 coprinde în prescripţiile sale un subînţeles stigmatisator.

Cine este înferat cu acéstă denumire insultătóre? Noĭ! Poporul Român! Noĭ care cu tot dreptul putem revendica titlul de poporul cel maĭ liberal, cel maĭ emancipator din tóte popórele lumeĭ moderne!

Noĭ, netoleranţĭ!. Noĭ care n'am avut nicĭ o-dată un *Ghetto* în oraşele nóstre, şi care ne-am deschis fruntariele la refugiul tutulor acelor nenorociţĭ evreĭ persecutaţĭ, despreţuiţĭ, schingiuiţĭ în Francia, Germania, Italia, Spania etc.

Noĭ barbarĭ? Noĭ care am emancipat Veciniĭ la anul 1749, pe când Crestiniĭ eraŭ servĭ în cele-alte State occidentale.

Noĭ barbarĭ! Noĭ care în timp de 30 de anĭ numaĭ am desrobit ţiganiĭ, lovind ast-fel un drept feodal şi secular, fără lupte, fără vĕrsare de sânge ca pe aiurea, ci din contra cu cea maĭ creştinéscă compătimire.

Am emancipat Româniĭ clăcaşĭ, desfiinţând boerescul, şi ridicând pe serviĭ noştri la rangul de cetăţenie, făcându'ĭ chiar proprietarĭ printr'o singură trăsătură de condeiŭ, şi acésta fără lupte, fără vĕrsare de sânge ca aiurea, ci din contra cu entusiasmul cel maĭ viŭ. Desfiinţarea unuĭ drept feodal şi secular, care ţinea pe fraţiĭ noştri sub jug, aŭ fost cea maĭ frumósă sĕrbătóre naţională.

Am dat drepturĭ politice Armenilor stabiliţĭ în ţéră de 400 de anĭ, ómenĭ linisciţĭ, muncitorĭ, şi iubitorĭ de patria lòı

Am făcut âncă maĭ mult, noĭ ceĭ barbarĭ, noĭ ceĭ stigmatisaţĭ; am trecut Dunărea ca să contribuim la emanciparea unuĭ neam străin nouĕ, la desrobirea Bulgarilor!

Noĭ suntem barbarĭ, noĭ am meritat acéstă insultă a doua ḑi după ce în lauda lumeĭ, ne-am afirmat valórea sub zidurile Plevneĭ? după ce ne-am probat toleranţa într'un şir neîntrerupt de secolĭ?

Şi cine a luat iniţiativa în Congres pentru ca să ne arunce pe frunte acéstă crudă insultă!... Naţiile de acelaşĭ sânge cu noĭ?

Francia! Acea ţéră generósă şi emancipatrice; Francia atât de simpatică nouĕ!. căria datorim convenţia de la Paris, în sînul căria noĭ Româniĭ mergem cu preferinţă de aprópe o jumĕtate de secol spre a ne deprinde a fi liberalĭ, şi emancipatorĭ. Francia a căria nenorocirĭ aŭ găsit un resunet atât de profund în inimile nóstre! Francia luĭ François I-iŭ care după bătălia de la Pavia, aŭ strigat cu o nobleţă cavalerécsă:

Tout est perdu, fors l'honneur!

Atât de puternică aŭ fost influenţa calomniĭ vĕrsată asupra nóstră de Israeliţĭ, şi erórea isvorîtă din acea sorginte necurată!

Italia!.. Care a declarat cu mândrie în parlamentul eĭ, că e sora Românieĭ! Italia erouluĭ rege Victor Emanoil, şi a mareluĭ cetăţén Cavur, doĭ giganţĭ carĭ aŭ fundat unitare şi independinţa Italieĭ fără a sacrifica onorul eĭ. Italia ne-aŭ aruncat insultă!. sora a stigmatisat pe soră!

Atât de desnaturătóre aŭ fost influenţa calomnieĭ vĕrsată asupra nóstră, şi erórea isvorîtă din acea sorgintă necurată!

Turcia singură, către care noĭ ne-am purtat duşmănesce, s'a grăbit a recunósce independinţa nóstră, fără condiţiĭ, cu lealitate, şi ast-fel aŭ recâştigat simpatiile nóstre.

Cu Turcia am avut o socotélă seculară de încheiat... Am în-

cheiat'o sub ḑidurile Plevneĭ, şi am rupt legăturile nóstre de vasalitate, remânênd în legăturĭ de amicie... Am scăpat de un suzeran care se feria de a ne da poruncĭ, respectand autonomia nóstră, şi straniŭ capriciŭ al sórteĭ!.. Astă-ḑĭ ne găsim faciă cu cincĭ alţĭ suzeranĭ carĭ reḑemându-se pe o erróre, ne edictéḑă legĭ şi penalitătĭ.

Ce am câştigat în schimb? Ce ne folosesce independinţa dacă suntem constrînşĭ a inaugura acéstă independinţă cu un act de supunere... de servilitate dechizată sub denumirea de deferenţă?

D-lor senatorĭ!.. In presenţa uneĭ situaţiĭ atât de anormale, ce avem de făcut? Care trebue să fie atitudinea nóstră? Avem a ne pătrunde de caracterul sacru al mandatuluĭ nostru, şi fermĭ, şi decişĭ, avem să spunem cu curagiŭ precum şi cu deferinţv Puterilor semnatare tratatuluĭ de la Berlin:

«Am fost calomniaţĭ în ochiĭ voştriĭ, calomniaţĭ într'un grad ast-«fel că dintr'un popor liberal şi emancipator ce sîntem, am ajuns a «fi consideraţĭ de voĭ ca un popor netolerant, barbar şi perse-«cutor.

«Acéstă calomniă, a isbutit a nasce în spiritele vóstre o indignare, «care v'a dictat art. 44 din tratatul de la Berlin.

«Acel art. 44, prin condiţia pusă recunóscereĭ independinţeĭ nós-«tre, coprinde un blam nemeritat de noĭ, o insultă care lovesce «demnitatea nóstră română.

«Decĭ, de cât recunóscerea uneĭ independinţe pătată cu umilire, «maĭ bine o nerecunóscere ce o scutesce de stigmat.

«Calomnia a fost perfidă, — indignarea neîntemeiată, — penali-«tatea nedréptă!

«Noĭ, Româniĭ, cu tot respectul datorit marelor Puterì a le «Europeĭ civilisate, dar tot-odată cu tótă demnitatea ce aparţine «de drept unuĭ popor prin sine independent, venim se facem apel «la mărinimia vóstră şi la simţimîntul vostru de echitate pentru ca «să constataţĭ adevĕrul, şi prin urmare să nu subordonaţĭ recunós-«cerea independenţeĭ RomânieĭSpace uneĭ clause ce atacă dreptul eĭ su-«veran de legiferare, şi tóte fibrlee onoruluĭ sĕŭ.

«Lăsaţi-ne propriĭ nóstre iniţiative, liberuluĭ nostru arbitru pentru «a regula chestia Israelită într'un mod conform cu principiile civili-«saţieĭ moderne, ce le-am aplicat cu generositate către alţiĭ, şi cu «interesele nóstre economice şi naţionale, precum din libera nóstră

«inițiativă am urmat în privirea Românilor, odinióră servĭ, a Ţiga-«nilor odinióră sclavĭ, a Armenilor şi a Bulgarilor.

«Recunósceţĭ independinţa nóstră pur şi simplu, pentru ca să nu «rĕmâe nicĭ umbră de blam, nicĭ un vestigiŭ de stigmat pe fruntea Românieĭ, şi ast-fel promitem a face schimbare în unele disposiţiĭ «ale Constituţiĭ nóstre.

«La caz contrariŭ... o declarăm cu cea maĭ profundă regretare, da-«toria nóstră de Senatorĭ, chemaţĭ a păḑi Constituţia nóstră ear «nu a o sfâşia într'un moment de surprindere; chiămaţĭ a păstra «neatinsă demnitatea naţională, ne vom vedea obligaţĭ de consciinţa «nóstră a amâna până la un timp maĭ fericit revisuirea Constituţiei.

«Acéstă declarare o facem fără nicĭ un spirit de sfidare, dar «chiar sub forma uneĭ rugăciunĭ adresată de noĭ acelor marĭ Puterĭ, «care sciŭ a ţinea sus drapelul demnităţeĭ lor, şi care ne vor per-«mite a urma esemplul lor, pentru ca ast-fel să fim demnĭ de a «lua locul nostru alăture cu ele.»

Nu mĕ îndoesc că toţĭ D-niĭ senatorĭ, precum şi tótă ţara, re-simt nedreptatea şi insulta amară ce ni s'a făcut din causa uneĭ simple erorĭ provocată dintr'o calomnie; însă se vor găsi negreşit uniĭ dintre colegiĭ meĭ, carĭ conduşĭ de un spirit de prudenţă cam esagerată, 'mĭ vor face întêmpinărĭ:

Unul va ḑice póte că Europa luând odată o decisiune în privi-rea nóstră, nu ar putea să revie asupra eĭ; prin urmare refusul nostru de a ne supune verdictuluĭ sĕŭ ar fi din partene o desfidare imprudentă.

Voiŭ rĕspunde că, ar fi să nesocotim spiritul de echitatea Pute-rilor civilisate, dacă am crede că recunoscênd erórea în care aŭ fost induse asupra nóstră, s'ar inteţi a menţinea o clausă pedep-sitóre, nemeritată, în tratatul de la Berlin; voiŭ adăogi că in-culpatul ce 'şĭ reclamă dreptatea nu desfide pe judele sĕŭ, şi că a refusa stigmatul pe fruntea ţĕreĭ, a refusa sinuciderea némuluĭ nostru, nu este un act de sfidare. Europa e prea luminată ca să pue în cumpĕnă amorul propriŭ al sĕu de putere gigantică, cu drep-tul sacru a unuĭ mic popor ce a meritat tot-d'a-una bunăvoinţa eĭ. Europa cunósce că demnitatea uneĭ naţiĭ nu se mĕsóră pe numĕrul locuitorilor sĕĭ, precum onorul şi curagiul unuĭ om nu se mĕsóră pe talia luĭ.

Altul va dice póte că s'ar uni cu părerea mea, dacă din dosul refusuluĭ nostru de a ne supune, am avea 300,000 de baionete. Voiŭ rĕspunde, că dreptul nostru e maĭ tare de cât 300,000 de bainnete, carĭ, dacă le-am avea şi am vroi să facem întrebuinţare de ele, ne-am găsi în faţă cu 3,000,000 baionete ale Europeĭ coalisate în contra nóstră. Prin urmare, nu 300,000 de baionete ne-ar putea dicta datoria nóstră de a feri fruntea ţĕreĭ nóstre de a insulta; dar dreptul nostru.

Altul va dice că, art. 44 nu coprinde nicĭ o intenţie de insultă în contra naţieĭ Române, ci numaĭ o simplă condiţie de admitere în marea familie Europénă, precum de pildă condiţiile la care este ţinut a se supune orĭ-cine are dorinţa de a face parte dintre membriĭ unuĭ club. Stranie întêmpinare! L'aşĭ întreba pe acel întêmpinător, dacă ar primi să intre într'o adunare, cu condiţie de a se sinucide maĭ ântêiŭ, saŭ cel puţin cu condiţie de a trece printr'o umilire degradatóre!

Altul va dice: că trebue să facem óre-care sacrificiĭ, pentru ca să intrăm şi noĭ o-dată în marea familie Europénă. Voiŭ rĕspunde D-sale, întrebându'l dacă nu a remarcat in unele familiĭ câte o rudă scăpătată, care are maĭ mult rolul şi aparenţa de slugă de cât acela de rudă, care e tolerată în salon sub condiţie de a nu se prevala de legăturile sale de rudenie cu stĕpâniĭ salonuluĭ; care e pus la masă în capĕtul meseĭ, şi dacă sunt maĭ mulţĭ meseni, saŭ meseni importanţĭ, e trămis să prânzéscă jos cu ceĭ-alţĭ servitorĭ. Acéstă posiţie de rudă scăpătată şi umilită, eŭ nu o admit pentru Römânia când e să intre în familia Europeană, şi 'mĭ place a crede că fie-care dintre noĭ gândesce ca şi mine: că România şi-a recâscigat titlurile sale de nobleţă pe câmpul rĕsboiuluĭ, că prin urmare are dreptul de a face intrarea sa în lume cu fruntea sus, iar nu de capul plecat.

Altul va dice: că în fine tot trebue să facem ce-va în favórea evreilor, pentru ca să dăm o satisfacere Europeĭ şi să ştergem din Constituţia nóstră acel nenorocit art. 7, causa situaţieĭ nóstre de astă-dĭ.

Dar!. trebue să facem ce-va, însă ce, şi cum, şi când? Iată întrebarea. Dacă Europa, apreciând actele nóstre din ultimiĭ 30 de anĭ, şi convingêndu-se prin acele acte, că suntem un popor liberal şi

emancipator, ar fi recunoscut pur şi simplu independinţa nóstră, câscigată de noï înşine, iar nu dată nouĕ pomană, şi dacă în urma acesteï recunóscerĭ leale, ar fi cerut de la noĭ oficios ca să desfiinţăm stavila pusă în calea evreilor, noĭ Româniĭ, cu generositatea şi simţul de gratitudine ce ne caracteriséză, ne-am fi grăbit a face pentru israeliţĭ maĭ mult de căt vom putea face acum.

Lăsaţĭ la propria nóstră iniţiativă, şi la liberul nostru arbitru, ne-am fi arĕtat maĭ liberalĭ, maĭ marinimoşĭ în privirea evreilor decât acum când ne vedem loviţĭ în amorul propriu nostru naţional, în dreptul nostru suveran de legiferare, şi apăsaţĭ sub presiunea streină. Alianţa israelită prin nerăbdarea eĭ de a dobândi drepturĭ civile şi politice pentru coreligionariĭ sĕĭ, aŭ indus Europa în eróre, pentru ca Europa să esercite o presiune draconică asupra nóstră. Resultatul este că naţiunea română să simte ofensată, că România se simte ameninţată, că poporul este iritat într'un grad care póte să producă regretabile evenimente. Prin urmare representanţiĭ sĕĭ sunt ţinuţĭ a fi cu mare circonspecţie în atingerea Constituţiuneĭ nóstre, şi pot ḑice, sunt obligaţĭ la o parcimonie prudentă în cestiunea de acordare de drepturĭ némuluĭ israelit.

Iată resultatul nerăbdăreĭ alianţeĭ israelite, nerăbdare legitimă, o recunosc, dar imprudentă şi nepolitică.

Eŭ însu-mĭ care am reputaţia de evreofob, mĕ simt cu tóte acestea destul de generos, pentru ca să găsesc că trebue să facem evreilor o condiţiune maĭ corectă în ţéra nóstră, dar când, şi cum, şi în ce condiţiunĭ.

Nu sub presiunea directă a art. 44, nu sub presiunea indirectă a alianţeĭ israelite... ci din liberul nostru arbitru de Stat independent!

Căcĭ, dacă am urma alminterea, dacă ne-am supune a trece sub furcele caudine aceluĭ art. 44.... sciţĭ cu ce ne-am alege?

1. Am afirma noĭ înşine acusările alianţeĭ israelite şi am recunósce starea de barbarie ce ni se aruncă în faciă, făcênd un *mea culpă* ce ar remâne ca o pată eternă pe paginele istorieĭ nóstre naţionale.

Supunêndu-ne cu capul plecat penalităţeĭ coprinsă în art. 44, am lua deprinderea supunereĭ, pe când alţiĭ ar lua vis-a-vis de noĭ deprinderea poruncii, şi ca Stat independent, am ajunge la o stare maĭ tristă de cât acea din timpul reglementuluĭ organic, când eram

conduşĭ *á la baguette* de ordinele venite din Petersburg şi de firmanurile sosite din Stambul.

In fine ne-am espune la cea maĭ tristă umilire: aceea de a datori recunóscerea independinţeĭ nóstre, nu sacrificiilor nóstre, nu vitejieĭ nóstre, nu Românuluĭ care şi-aŭ vĕrsat sângele pe câmpiile Bulgarieĭ... nu simţuluĭ de equitate a Europeĭ, dar am datori-o în parte... cuĭ?... Alianţeĭ israelită!... Asemenea prinţul nostru care aŭ făcut campania ca şef Suveran, în fruntea braveĭ sale armate, Prinţul Carol de Hohenzolern, nepotul mareluĭ Impĕrat al Germanieĭ, şi Domn Românilor, el care şi-aŭ câscigat titlul măreţ de Prinţ independent *á la pointe de son épée*, şi-ar datori acest titlu istoric, nu vitejieĭ sale, nu bărbăţieĭ soldatuluĭ Român... dar cuĭ?... în parte alianţeĭ israelite!

Ce ar ḑice dar ţéra întrégă, dacă i-am crea o asemenea situaţiune în istorie? Ce ar ḑice Românul care s'a luptat voios pentru independenţa moşieĭ strămoşescĭ?

Ţéra şi-ar întórce ochiĭ cu durere de la noĭ.

Românul ar ḑice: Nu-mĭ maĭ cereţĭ de aḑĭ înainte sângele meŭ, dacă acel sânge vĕrsat, nu slujesce de cât la trunchiarea ţĕreĭ şi la înjosirea demnităţeĭ naţionale.

Pentru aceste considerante, când astă-ḑĭ România vine cu istoria sa în mână, pentru ca noĭ să înscriem pe paginele sale, al nostru veto, eŭ unul rup pagina destinată pentru înscrierea umilireĭ ţĕreĭ, iar pe cea-l-altă pagină scriŭ cu inima mea: demnitatea şi salvarea eĭ!

Iată cuvintele pentru care susţin propunerea mea. Am ḑis!...

PROPUNERE

In presenţa legitimeĭ nemulţumirĭ şi mareĭ agitaţiunĭ, produse în ţéră prin art. 44 din tratatul de la Berlin, care lovesce dreptul absolut de legiferare al eĭ; propun a nu se procede la revisuirea art. 7 din Constituţie înainte ca România să fie lăsată la libera sa iniţiativă, şi la liberul sĕŭ arbitru, în privirea orĭ-căreĭ modificărĭ din Constituţia sa, conform dreptuluĭ sĕŭ absolut de legiferare, conform intereselor sale economice şi naţionale, conform demnităţeĭ sale de Stat independinte şi care, de secolĭ, este şi a fost de sine stătător.»

(Semnat), **V. Alexandri.**